

grész.
sburg
sznos
emmi

mint
asva,

uffy
mogy
sból
ma.
gét,
örü-
zon
nért
lbe,
gha
kan-
ory

pület.

KIS TRAP

...LEBEGTETTE A KÖNTÖSÉT. (Lásd a 334. lapon.)

XXXVII. kötet, 22. szám.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. december 1-én.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

Mikor Ernő megint előkerült a szobájából, nagyon vidám volt, senki sem gyanította volna, hogy valami komoly dolgon is jár az esze. Vacsora után Tildával bement még Ottikához s ott csevegtek, játszottak, mignem ideje volt lefeküdni. Ernő jókedvűen kívánt jó éjszakát testvérének és Tildának s nevetve mondá:

— No, Tilda, ugy-e most már nem félsz, hogy talán az lehet a kísértet szobája, a melyben te alszol? Jól alszol benne?

Tilda akaratlanul is össze rezzent, de rajta volt, hogy bátornak lássák.

— No bizony! Jut is az nekem eszembe.

— Okosan. Különben a mese is azt mondja, hogy csak annak kell félnie a kísértet látogatásától, a kinek nem tiszta a lelkiismerete. Bezzeg, ha Dorka itt volna, ő félhetne. Kivált ilyen szép holdvilágos éjjelen, mint ma. Ilyenkor szeretnek a hazajáró lelkek bolyongani.

— Ugyan ne beszélj már ilyeneket Ernő, szólt Ottika félig komolyan. Ne félj semmit, Tilda, hiszen neked tiszta a lelkiismereted.

— Hiszen én is azt mondom, évődött Ernő tovább. Ma délután itt járt Dorka, azért jutott eszembe, hogy őt emlitem. Láttátok volna csak! Malvina kisasszony megmondta neki, mit tett, s erre a kis lány elsápadt, de nem felelt, mert ludasnak tudta magát. Még szép tőle, hogy a magabáját nem akarta másra rátolni, hogy

valamikép kimosakodjék. Egy szót sem szólt, nem akarta bocsánat-kéréssel jót tenni.

Erre aztán Tilda lett olyan halvány, mint a viasz. Ernő ezt is látta, de úgy tett, mintha nem venné észre s még egyszer jó éjt kívánt, aztán szobájába tért.

Tilda is ment a szobájába, de mikor a küszöbre ért, reszketve állt meg. Tele volt a feje zavaros gondolatokkal. Hiába akarta kivenni a fejéből, mindig csak arra gondolt, amit Ernő beszélt... Dorka itt járt. Dorka tudja, hogy őt csuf gyanuval illetik és mégsem szólt, nem árulta el, ő pedig mióta engedi, hogy Dorkán legyen a gyanu... ő a bűnös és más szenved... azt hiszik, tiszta a lelki-ismerete... pedig ha tudnák! És most talán épen az elátkozott szobában van...

Hideg borzongás futott rajta végig. Mit tegyen? Megöli a félelem, a rossz tudat. Oh, legalább Dorka volna itt, neki mindent megvallana... ámbár az sem segítene... hiszen Dorka úgy is tudja már... Malvina kisasszonynak kellene tudnia az igazat, tőle kellene bocsánatot kérnie s az ártatlan Dorkát kitisztáznai a gyanu alól. Oh, tegye-e?

Tusakodva, remegve állt a szoba közepén, mozdulni sem mert. S hogy föltekintett, egyet-egyet nyikorgott a szélkakas a tornyon, s a megzavarodott leányka halálos rettegéssel rezzent össze. Végre nem állhatta tovább. Elszántan az ajtónak rohant és a következő pillanatban ott volt Malvina kisasszonynál, ki már szintén éppen lenyugodni készült.

— Mi a baj, kedvesem? kérde a nevelőnő csodálkozva. Egészen ki vagy

kelve a képedből. Mi történt, mi a bajod?

Tilda először is keserves zokogásra fakadt s jó ideig egy szót sem tudott szólni. Aztán fuldokolva, akadozva mondá:

— Oh... bocsássanak meg nekem... oh... olyan nagyot hibáztam...

Megint hosszú sor zokogás következett. Malvina kisasszony most már látta, hogy itt valami különös történt s Tildának nem lesz addig nyugalma, míg valami őszinte vallomással meg nem könnyíti a lelkére nehezedő terhet. Komolyan, de nyájasan, barátságosan fogott tehát a dologhoz és lassan-lassan végre odáig vitte, hogy Tilda elmondott mindent — mindent.

És Malvina kisasszony meglepetve hallgatta, titkon kissé haragudva saját magára is. Mert hiszen így hát ő is nagyon, de nagyon igazságtalan volt az iránt, ki még az utolsó pillanatban is inkább a testvéri szeretetre hallgatott, mint a saját érdekére.

Tilda megtörtén, csüggedten várta az ítéletet. Kész volt arra is, hogy mindjárt kiüzik, mint a bűnöst a paradicsomból. Mert most, mikor már megvallotta, most már maga is tisztán látta, mily nagyot hibázott. A nevelőnő azonban sokáig nem szólt semmit, csak elgondolkozott. Végre mégis megszólalt, komolyan, szigoruan, de nem haraggal:

— Nagyot, igen nagyot hibáztál mindnyájunk ellen, de legnagyobbat az édes testvéred, az áldott jó Dorka ellen. Most már mindent jól értek. Most már tudom, hogy te mindig alattomoskodtál, önző voltál, szemben hizelgő, az ember

háta mögött csufolkodó, Dorka pedig mindig őszinte, jószívű s épen azért szigorú, mint veletek szemben szükséges. És mi félre értettük, rosztat gondoltunk róla, te pedig megerősítettél tévedésünkben. Dorkától függ, hogy végez veled. Hogy itt mikép legyen veled a dolog ezentul, azt majd Ottika mamája fogja elhatározni. Most menj aludni. És ha roszt lelki-ismerettel babonás voltál, térj eszedre most, mikor már bűnbánó lettél. Ha egy kicsit gondolkozol, megértheted, hogy Ernő miért riasztgatott. Elérte célját, igaza volt.

Soha életében sem volt még Tildának ily bus éjszakája. Sokáig sirt, most már őszinte megbánással és készen arra, hogy másnap lesz az igazi nagy ítélet napja.

Gonosz éjszakája volt Dorkának is, csak hogy más okból. Maga miatt nem busult, mert bár nem tudhatta, mi történt ott a kastélyban, de azt tudta, hogy csak akarnia kell, hát mindjárt tisztázza magát a csuf gyanu alól. Ha ő Nikit előveszi, mindjárt tudni fognak mindent. Hanem Tildán, azon nagyon busult. Hogy mentse meg a roszt utról, melyen már oly megszűre tévedt! Nem tudott semmit kitálatni.

— Majd holnap talán eszembe jut valami.

Másnap reggel azonban nem igen tudott többet s egyelőre nem is igen törhette a fejét rajta, mert sok dolga volt a ház körül. Sok dolga közt szinte meg is felejtkezett az egész kellemetlen históriáról, midőn egyszerre kocsi-zörgés hallatszott. Kitekintett az ablakon s

bizony megijedt. A grófné szállt ki a kocsiból.

— Bizonyosan ez a kellemetlen dolog hozta ide, gondolá Dorka. Talán a nagymamával akar beszélni. Nagyon sajnálom... szegény nagymama igen el fog szomorodni, de neki kénytelen leszek megmondani az igazat s előtte kivallatni Nikit.

A nagymama épen az emeleti szobákban csinált valamit, s amint a grófné belépett, Dorka illedelmesen köszönt s kérte, hogy foglaljon helyet.

— Mindjárt hívom a nagymamát, fent van az emeleten.

— Várj kissé, kedves gyermekem, felelé a grófné igen nyájasan. Épen jó, hogy nincs itt, mert tulajdonképen csak veled van dolgom, édes jó Dorkám, te aranyos szivü, kedves leányka!

S úgy össze ölelte, össze csókolta Dorkát, hogy ez semmikép sem tudta mire vélni a dolgot.

— Mindnyájan vétettünk ellened, kedves gyermekem, rosztat gondoltunk felőled, mikor te csak őszinte, igazlelkü voltál s nem követted annak a példáját, a ki hizelkedett, álnokoskodott és hamis uton igyekezett a szivünkhöz félni. De most már ki van derítve minden és azt is értjük, amit azelőtt hibásan magyaráztunk.

— De kérem... én... nem értem, szólt Dorka kissé zavartan.

— Mindjárt megérted. Csak anynyit kell mondanom, hogy Tilda magába szállt és bűnbánólag megvallotta hibáját. Most már csak azt kell eldöntenünk, mit tegyünk. Tudom, te a jó öreg nagymamát meg akarod kímélni a szomorúságtól, én is azt akarom. Azért jöttem, hogy ma-

gammal vigyelek. Elkérlek a mai napra a nagymamától és majd Malvina kisasszonnyal együtt fogunk tanácskozni. Te ismered Tildát legjobban, rád fogunk hallgatni.

Fél óra mulva Dorka a grófnéval utban volt a kastély felé. S amint oda megérkeztek, a grófné azonnal hívatta Malvina kisasszonyt.

Jó ideig tanácskoztak s úgy látszik, teljesen meg is egyeztek, mert a grófné végül így szólt:

— Magam is azt hiszem, úgy lesz legjobban, amint Dorka mondja. Tildának éreznie kell hibáját, de nem szabad előtte elzárunk a javulás útját. Ottika és Ernő előtt ne szégyenítsük meg, mert végkép elidegenednék tőlünk; de azt hadd tudja, hogy most mi már ismerjük és szemmel fogjuk tartani.

— Én is ezt tartom jónak, szólt Malvina kisasszony. Ottikával és Ernővel majd én beszélek, Dorka pedig beszéljen Tildával.

A nevelőné mindjárt be is hívta a maga szobájába Ottikát és Ernőt. Ezek már tudták, hogy Dorka itt van, azt is látták, hogy Tildának nagyon ki van sirva a szeme, tehát itt valami történt. Kíváncsi volt Ottika is váltig, míg Ernő úgy körülbelül sejtette, hányadán van a dolog.

— Valami mondani valóm van, kedveseim, szólt a nevelőné. Csak nagyon röviden mondhatom, mert azt kívánjuk a mamával együtt, hogy erről többé ne is legyen szó. Ernő talán már tudja is, mert igaza volt tegnap, mikor azt mondta, hogy ma egészen másképp fogok Dorkáról gondolkozni.

Ernő elégedetten mosolygott. De okos, komoly fiu volt, nem szólt semmit. Hanem Ottika annál inkább kíváncsi volt.

— Mit csinált Dorka? Miért jött?

— A mamácska kívánta látni. És jóvá kellett tennünk egy kis tévedést. Emlékeznek arra a csuf torzképre, melynek a készítésével Dorkát gyanusítottuk? No's, ez a dolog már tisztában van. Dorka ártatlan benne.

Én és a mama most már mindent tudunk, azt is, hogy Dorka a legnemesebb leánya.

— Azt én mindig tudtam, szólt Ernő elégedetten.

— Én is gondoltam sokszor, szólt Ottika. De hát hogy van az... hogy...

— Ne vitassuk, ne kutassuk tovább, mondá a nevelőnő. Már elintéztük a mamával. Azt kívánjuk, hogy erről a dologról többé ne legyen szó, hanem a jó Dorkát szeressük mindnyájan, mert megérdemli. Ezentul gyakran itt lesz.

Ezt Ottika és Ernő örömmel hallották és siettek Dorkához, kinek ezalatt szintén beszédje volt Tildával. Csak ő beszélt, Tilda meg csak sirt.

— No, ne sirj, Tilda, most már rendbe hoztuk, szólt Dorka szeliden és

megölelte testvérét. En megbocsátottam, nem is haragudtam s a jó nénike és Malvina kisasszony is megbocsátottak. El fogjuk felejteni ezt a dolgot abban a reményben, hogy jövőre másképp lesz, nem fogsz többé kétszínüsködni, hanem őszinte leszel, nyilt és igaz. Mert tapasztaltad, hogy a ki álnok uton lopózik a mások szeretetéhez, előbb-utóbb nagyon megbánja.

Tilda zokogva borult Dorkának a nyakába.

— Kedves, édes jó kis Dorka mama! Soha, soha nem teszek többé olyat, amit te nem tartasz jónak. Meglássátok, nem vagyok egészen rossz.

Épen ekkor nyitottak be Ottika és Ernő. Egyik sem szólt többé a történekről, csak örültek mind, hogy Dorka itt van köztök.

MIKOR APA OLVAS. (Lásd a 347. lapon.)

Igyekeztek jól tölteni a napot. Kint fagyott s mert Ottika még gyöngé volt, az ő szobájában játszottak. Ernő különösen jókedvű volt, mindenféle tréfát gondolt ki, oszonnára még kalácsot is piritott a kandalló tűzénél, Ottika nagy mulatságára. (Lásd a képet a 344—345. lapokon.) Csak Tilda maradt egész nap komoly és meglátszott rajta, hogy nagyon erőlködik, mikor részt vesz a játékban.

Estére Dorka és Tilda haza mentek, de meg kellett ígérniök, hogy egy-két nap mulva eljönnek.

— Holnap én megyek hozzátok, ha jobban leszek; mondá Ottika.

Azontul együtt is voltak majd mindennap, csak hogy most már soha sem hívták Tildát a kastélyba Dorka nélkül. A grófné is, Malvina kisasszony is alig tudtak meglenni Dorka nélkül, Ottika meg már épen nem.

Tilda érezte, tudta, hogy neki nagyon ki kell még érdemelnie, hogy ne csak külsőleg nyájasan, hanem igaz szeretettel is fogadják. De el volt rá szánva, hogy kiérdemli. A nagymamának és mindenkinek örömére, attól az időtől fogva mintha kicserélték volna. Figyelmes, gondos és szorgalmas lett, viseletében szerény, beszédében őszinte és nyájas, lassan-lassan mintha második kis Dorka mama lett volna.

És törekvése nem veszett kárba. Meggyőződtek igaz javulásáról s most már szereti mindenki. S Dorkáék és Ottikáék vidám, boldog napokat töltenek együtt.

BETŰ REJTVÉNY.

á á ir é é
 á á á OS ja K é é é
 á á é é

Találós kérdés.

Melyik az a szám, a melyből $\frac{1}{3}$ -ot elvéve, olyan tulajdonság marad, melyet inyünk nagyon szeret?

SASTOLL.

— Elbeszélés képekkel. *) —

MIKOR a mi európai gyermekeink az ő kényelmes, biztos hajlékukban tanulgatnak, játszadoznak, utcán-mezőn sétálgatnak, sokszor jut eszembe, tudják-e ők, milyen szerencsések, hogy oly nyugodtan, gond nélkül vigadozhatnak? Biz én azt hiszem, hogy nem tudják. Eszökbe sem jut, hogy vannak messzi világrészek, a hol egészen másképp élnek a hozzájuk hasonló fiuk, leányok, ezer veszedelem közt és nagy gondok, kemény küzdelmek teszik próbára eszöket és erejüket.

Erről akarok egy kis történetet elmondani, melynek szereplőit magam is ösmertem, mikor nagy utazásaimban ott jártam messze tul a tengeren, Amerikában. Ugy gondolom: olvastatok, hallottatok már eleget Amerikáról, tudjátok, mikor és miképp fedezte azt föl Columbus Kristóf, miként telepedtek ott le az európai fehér emberek s miként folytattak nagyon sokáig véres harcokat az ottani benszülött indiánusokkal. Most már gyönyörű nagy városok, falvak, majorok, vasutak vannak ott is, a fehér emberek elfoglalták az egész földet s a vörösbőrű indiánusok nagyon megfogytak. A szilaj, félvad törzsek egy része megszelidült s

*) A »Kis Lap« egy régiebb kötetében közöltem Ellis Eduárdtól, az amerikai gyermekélet jeles rajzolójától egy érdekes elbeszélést s azóta sűrűn kapom a felszólításokat, hogy újabb ilyen elbeszélést közöljek. A sokszoros kérelemnek teszek eleget e szép beszély közlésével. F. b.

szépen békességben él rendes falvakban, míveli a földet és ezekkel nincs is semmi baj. De vannak még most is egyes törzsek, melyek nem akarnak igazán megbékülni a fehér emberekkel. Messze félrehúzódtak az őserdőkbe s ott élnek még most is jóformán úgy, mint őseik háromszáz esztendővel ezelőtt, és gyűlölik a fehér embert.

Ez pedig nagy baj és veszedelem azoknak, kik az indiánusok közelében élnek. Sok jó föld van ott s munkás, szorgalmas családok bátran vállalkoznak rá, hogy távol a sűrűbben lakott, biztos tájaktól egy-egy darab földet megmívelnek. Kéthárom mértföldnyire van egy ilyen tanya a másiktól és ott bizony nincsen sem vasut, sem országut. Nem könnyű dolog akár csak a szomszédba is ellátogatni. Arra pedig mindig készen köll lenni, hogy valami kellemetlen találkozás esika vörösbőrű indiánusokkal. Hanem erre aztán fel is vannak készülve jó fegyverekkel, azt pedig senkinek sem szabad tudni, mi a félelem.

Jól fölfegyverezve indult tehát utra Róbert is, a ki amott üget jó lován a mezőségen végig. Oly biztosan ülte meg a lovat, mint valami vén huszár, pedig alig lehetett több tizenhat évesnél. Puska lögött a vállán, az övében meg jó pisztoly, keményen megtöltve mind a kettő, ám bár Róbert nem hallott semmi affélet, hogy veszedelem volna mostanság a környéken. De már az szabály, hogy a ki a házból kissé távolabbra indul, úgy induljon, mintha csatába menne. Róbert pedig most a szomszédba lovagolt, ami jó három órányira volt, sik mezőn, bozóton,

erdőségen tul. A kis testvérkéjét, Alicet kell a szomszédból haza hoznia.

Már egy hete, hogy oda volt a kis Alice. Nagyon vágyódott a szomszédék kis Maryje után, amit egy csöppet sem lehet csodálni. Mert ott a tanyán mindenkinek sok dolga került, a kicsi leányka nem talált játszótársat. Épen így volt a szomszédban is a kis Mary. A szülők tehát felváltva egymáshoz küldözték a kis leányokat egy-két hétre, mert bizony nem lehetett őket naponként ide-oda hordozni olyan nagy távolságra. A kicsinyek ezzel nagyon meg voltak elégedve.

Most épen letelt az ideje, a meddig Alice engedélyt kapott, hogy kedves barátnőjénél legyen. Nagyon vigan teltek a napjai, de a hetedik napon azért már maga sem bánta, hogy Róbert eljött érte; már kívánczozott haza a jó mamához, apához. Mert akármilyen jó dolga volt is a kedves szomszédéknál, mégis csak jobb volt otthon. De meg Mary megígérte, hogy pár nap mulva majd ő jön el egy hétre, akkor aztán újra eljátszogatnak. Vidáman elbucsuztak tehát, Róbert fölpattant a lovára, magához emelte a nyeregbe hugoskáját, aztán csöndesen ügetve megindult haza felé. Kipróbált jó lovát már nem is kellett kormányozni, magától is tudta az az utat s a két testvér vigan elcsevegett. Néha meg is álltak, ha Alice valami szép mezei virágot akart letépni. Egész bokré-tát gyűjtött, előre örülve, hogy a mamát meg fogja lepni vele.

Minden baj nélkül eljutottak a házuk közelébe és már csak a folyón kellett átgázolni, mely alig pár száz lépésnyire folyt a háztól. Sekély folyó volt, veszedelem

nélkül lehetett rajta átgázolni és Róbert épen neki akarta a lovát indítani a viznek, mikor a tulsó parton valami feltünőt vett észre. Még a kis Alice is észrevette.

— Kicsoda az ott? kérdé.

— Valami vörösbőrű, annyit látok, felelé Róbert nyugodtan.

— De mit csinál? Nézd, hogy integet... nekünk int?

— Nem gondolnám... nem erre felé integet.

A vörösbőrű indiánus, a ki a tulsó parton lóháton ült, csakugyan lebegtette a lepedő forma kötőse egyik végét, de más irányban. (Lásd a képet a czimlapon.) Bizonyosan látta ő is Róbertet, de nem nézett feléje. Hogy kinek szólt az intés, azon Róbert hiába törte a fejét; látni nem lehetett senkit az egész tájékon.

Néhány percz mulva az indiánus abba hagyta az integetést és gyorsan elvágatott, pár pillanat alatt el is tűnt. Ekkor Róbert neki indította a lovát a viznek és keresztül gázolt. Valami nagyon nem aggódott a miatt, amit látott. Nem volt épen ritka dolog, hogy egy-egy vörösbőrű indiánus elkalandozott erre a tájra. De a fehérek

vigyáztak, hogy a vadak bajt ne csinálhassanak.

— Majd figyelmeztetem apát, gon-

dolá Róbert. Éjjel jó lesz örködni, mert különben valamelyik lovunk, tehenünk reggelre aligha el nem tűnik.

Mikor azonban a ház közelébe ért, meglepetve nézett jobbra-balra. Az már furcsa volt, amit látott. Vagy is inkább

kint szoktak dolgozni a mezőn, a lovak, tehenek ott legelésztek a közelben. De most nem volt senki, semmi látható; mintha teljesen el volna hagyatva az egész táj.

Róbert leszállt a lóról, leemelte Alicet s lovát egyelőre magára hagyta; nem köllött azt féltetni, hűséges, okos állat volt, nem kalandozott el a háztól. Róbert azt hitte, hogy édes anyjok majd eléjük siet, mert hiszen már nagyon vágyódott kis leánykája után. Itt valaminek kellett történnie, hogy olyan csendes minden. Most már inkább aggódva gondolt arra, hogy az imént az indiánust látta. A kis leánynak azonban nem szólt semmit, csak sietve ment vele be a házba.

A pitvarban nem volt senki. Benyitott a szobába. Ott sem volt senki. Ez már nagyon sajátságos.

— Hol van mamácska? Hol van apa? kérdé a kis leány csodálkozva.

— Mindjárt megkeresem... maradj csak itt.

Róbertnek nagy aggodalmi támadtak. Háttha a vörösbőrű indiánus nem egymaga járt ezen a tájra,

amit nem látott. Mert teljes és tökéletes csönd és némaság uralkodott a ház körül. Még kora délutáni idő volt, ilyenkor még

hanem nagyobb csapattal s talán megrohanták a házat... talán... oh!.. le is gyilkolták az ő jó szüleit. Körül akart

nézni. De hiába járt egyik szobából a másikba, nem látott senkit. S minden rendben volt a maga helyén, tehát itt ellenség nem igen járhatott.

Hogy ismét a pitvarba lépett, az asztalon egy iv papírost pillantott meg. Ösztönszerűleg oda lépett s rögtön szemébe tűnt, hogy az levél, még pedig neki szólt. Nagy betűkkel volt a tetejébe írva:

»Kedves Róbert fiam, olvasd ezt rögtön és cselekedjél a szerint.«

Olvasta is Róbert mohón a következő sorokat:

»Biztos értesítést kaptunk, hogy egy vörösbőrű csapat fölkerekedett és pusztítva, gyilkolva jön erre mi felénk. Kegyetlen vezérok, a híres Sastoll vezeti őket. Menekülnünk kell a legközelebbi városba. Marháinkkal, értékes holminkkal rögtön utnak indulunk és reméljük, hogy utközben találkozunk veled. De ha más uton jönnél s nem találkoznánk, hát akkor mihelyt ezt olvasod, ülj rögtön lóra testvérkéddel és gyorsan jőjj utánunk a város felé. Puskádat tartsd mindig lövésre készen, kerüld az erdős helyeket, ahol meglephetnek. Légy okos, vigyázz testvérkédre. Remélem, mielőbb látni foglak. Szerető atyád.«

Róbert megrendülve olvasta ezt a levelet. Mialatt olvasta, oda jött hozzá a kis Alice is, aki már nem győzte várni, hogy a mamát ölelje. Látta, mint komolyodott el Robert a levél olvasása közben.

— Mi az, mit olvastál? kérdé.

— Nagyon rossz hirt, kedvesem. Vörösbőrűek lepték meg a környéket, mamáék már elmenekültek, nekünk is sietünk kell utánok, hogy bajba ne kerüljünk.

A kis leányka ezt csak úgy félig-meddig értette. Látott már vörösbőrű indiánusokat, de azok nem bántották, tehát nem is tudta, mért olyan nagy baj az, hogy vörösbőrűek jöttek a tájra. De ha a mama azt parancsolta és Róbert is azt akarja, hát ő kész utnak indulni, ámbár a lovaglást bizony már megelégette erre a napra.

Róbert nem késlekedett egy perczig sem. Kilépett az ajtón, hogy a szokott hosszú fütttyel előhívja a lovát, mely bizonyosan itt közel legelészget. De amint az ajtó elé lépett, meghökkenve állapodott meg. Nem volt félénk ifju, az egész környéken mint bátor, okos, nyugodt eszű fiut ismerték, de amit most látott, az bizony megijesztett volna akármilyen kipróbált öreg vitézt is.

Mert alig husz-harmincz lépésnyire hat vörösbőrű indiánus állt, villogó szemekkel vizsgálva a házat. S amint Róbertet megpillantották, vad üvöltéssel rohantak feléje, egyikök pedig lekapta válláról a puskát és célba vette a fiut. De Róbert sem volt rest. Egy pillanat alatt vissza ugrott és becsapta, elrekesztele az ajtót. Lövés dördült, a golyó belecsapott az ajtó vastag deszkájába s a következő pillanatban hatalmas dördüléstől rengett az ajtó. De attól nem lehetett tartani, hogy egykönnyen betörik. Erős ajtó volt az és ha a nagy retesz-gerendát eléje tolták, akkor ugyan ágyu nélkül be nem zuzta azt senki fia.

Róbert tudta ezt, tehát távozott az ajtótól és legelőször is puskáját kapta a kezébe. A kis Alice, ki ezalatt bábuját kereste elő, kíváncsian sietett hozzá.

— Ki lármázott? Miért löttek?
kérdé.

— Itt vannak a gonosz vörösbőrűek, kicsikém, szólott Róbert komolyan. Most már nem mehetünk ki. Légy csöndesen, ülj oda a sarokba, ott nem érhet golyó, ha belőnek is. És ne mozdulj, a míg én nem engedem, különben veszedelembé jutsz, soha sem látod többé a mamát.

A szegény kicsike majd holtra ijedt, leült a sarokba és mozdulni sem mert. Róbert minden vitésége mellett is, szintén meglehetősen rosszul érezte magát. A vörösbőrűek itt vannak s hogy ellenséges szándékkal jöttek, azt már megmutatták. Egyelőre biztos helyen van ugyan az erősen épített házban, de ha ostrom alá fogják, mi lesz akkor?

— Olcsón nem adom az életemet, sem a szegény hugocskámét! gondolá elszántan. Van golyóm, puskaporom elég... csak az a kérdés, hányan vannak az ostromlók.

Ovatosan közeledett az ablakhoz és kitekintett. Nem messze a háztól megpillantotta az ellenséges csapatot. Egyikőkhöz állt s ebben ráismert Róbert arra, a kit hazajövet ott látott a folyó partján. És abból, amit már sokszor hallott, könnyen kitalálta azt is, hogy ez nem más, mint Sasstoll, a vakmerő, kegyetlen vörösbőrű vezér. Körülte álltak emberei, öten vagy hatan, mind fölfegyverkezve. Hadonáztak, tanakodtak.

— Bizonyosan nem tudják, hogy magam vagyok itt fegyveres ember, gondolá Róbert egy kis reménykedéssel. Talán odább is mennek, ha azt sejtik, hogy itt nem jutnak könnyen prédához.

A vörösbőrűek, hosszas tanakodás után szétoszoltak. De azt jól látta Róbert, hogy nem távoznak, csak kémlelődnék. Bizonyosan körüljárják a ház körül, hogy kifürkésszék, melyik oldalról juthatnának be legkönnyebben.

— Könnyű szerrel egyik oldalról sem fogtok bejutni, fogadom! szólott Róbert elszántan.

A másik szobába ment, mert ennek az ablakából a másik oldalra láthatott. Csakugyan látott is ott ólalkodni egy-két vörösbőrűt.

Épen azon gondolkozott, löjjön-e rájuk, mikor a másik szobából a kis Alice hangját hallotta:

— Róbert... nézd csak... ki ez... mit akar?

(Folytatása következik.)

MIKOR APA OLVAS.

(Képpel a 341. lapon.)

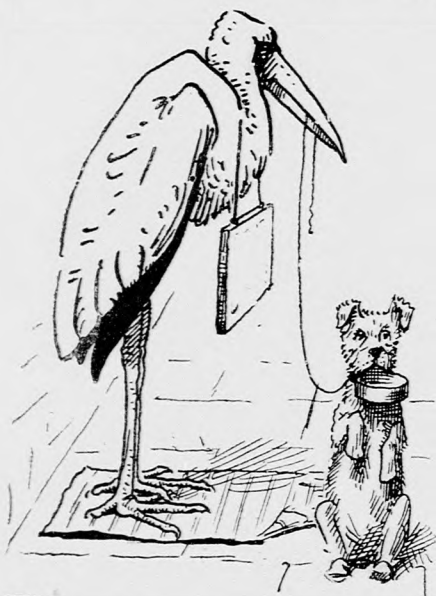
MIKOR olvas a mi apánk:
— *S teszi ezt most minden este, —
Mintha embernek, virágnak,
S állatnak új élte kelne.*

*Nem csak halljuk, de látjuk is,
Mirel ott a könyvben szó van:
Olyan változatos a hang,
S igazság van minden szóban.*

*O, csak apa olvasgatna
Mindig a mi örömünkre!
Az evésre nem gondolnánk,
S nem jönne álom szemünkre.*

SZEGÉNY GÓLYAMADÁR.

HÁT valami gézengúz
Megütötte kövel szárnyát —
És így tengereken túl
Éz üszön bizony nem szállt át,
Szegény gólyamadár!

Kívül rekedt a mezőn,
De ott elbujt mind a béka;
Koplalt, fázott. Hej, nem élt
Ily gonosz időket még a
Szegény gólyamadár!

Nagy bujában beteg lett,
Farka hullott, tolla fakult,
És ennek hegyébe, ó! —
Meg is sántult, meg is vakult
Szegény gólyamadár!

De akadt egy jó barát:
A gazdátlan Kuncsor kutya.
Egymagában álldogált
— Mikor arra vitte utja —
Szegény gólyamadár!

»Jó urak, jó asszonyok,
Csakó gazdám vak és béna;
Vessetek egy garaskát
Ebbe a kis réz tányérba!«
Szegény gólyamadár!

A DINIKE MAJMA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Képpel a 349. lapon.)

»NYUGTÁVAL dicsérd a napot!« —
mondja a bölcs példabeszéd, míg a másik
ugy szól, hogy »ki mint vet, úgy arat« —
a harmadik pedig úgy tudja, hogy »a ki
másnak vermet ás, maga esik bele.«

Szép is, igaz is mind ez a sok bölcs
példabeszéd, eszébe is jutott ez most Jani-
kának mind, s még más is akárhány. Csak
az volt a baj, hogy most már egy kicsit
későn volt. Ha mindjárt délután jutott
volna eszébe, alkalmasint sokkal jobban
jár. Juthatott volna is eszébe, mert akkor
is csak olyan jól tudta: de hát rendszeren
ott a hiba, hogy az ember nem akarja
elhinni az igazat, mikor nem egészen
a kedvére való. Pedig ami igaz, az csak
igaz, akár van kedvünkre, akár nincs.

Az nagyon kedvére volt Janikának,
hogy délutánra vig mulatság volt kilá-
tásban. A városból látogatóba jön a néni
a kis Milikével s az ő tiszteletökre a mama
meghivta a szomszéd bácsiékat is. Onnan
is eljönnek Palika, Marika, lesznek tehát
öten. No már ötösben aztán ugyancsak
vigan el lehet játszani, nem úgy, mikor
csak másodmagával van azzal a kicsi
Dinikével, a ki még olyan apróka, hogy
igazán nem lehet vele semmi okosat ját-
szani. Mert Janika már hat-hét éves nagy
vitéz volt s természetes, hogy nagyon ke-
vésbe vette a kis Dinikét.

Valami nagyon sokba nem vette ugyan Milikét sem, mert az már megvolt ugyan hét éves, de rendesen kifogása volt a Janika játéka ellen. No de most, ha többen lesznek együtt, majd máskép megy. Egy szó mint száz, nagyon vig délután lesz.

A nénike meg is jött Milikével pontosan, mindjárt ebéd után. Persze szívesen látták őket. A mamák bementek a vendégszobába, a gyerekek pedig kedvökre járhat-kelhetek, mulathattak. A Janika mamája át is izent a szomszéd-ba, hogy Palika és Marika jöjjenek mentül előbb, hadd legyen együtt a vig társaság. A Milike mamája pedig jókedvűen szólt ki:

— Jöjj csak be, Milikém! Majd el is felejtettük odaadni a kis Dinikének, amit a bácsi küldött neki.

A Milike atyjának kedvence volt a kis Dinike, sokszor küldött neki holmi apró játékszert. Most sem feledkezett meg róla. Milike előre nagyot nevetett, hogy a kis fiu mennyire fog mulatni a furesa játékszeren és nem is csalódott, mert Dinike hatalmasan bámult és gyönyörködött, mikor megpillantotta, amit Milike oda nyújtott neki.

Nem volt pedig az semmi egyéb, mint egy fa-majomka, mely egy kis bot végére volt erősítve, de úgy, hogy mozgatni lehetett. Milike meg is magyarázta Dinikének. (Lásd a képet ezen a lapon.)

— Ha így húzod, nézd, akkor meghajtja magát. Alászolgája! Tessék parancsolni! azt mondja. Ugy-e? Ha pedig így húzod, akkor kiegyenesedik és büszkén fenhordja a fejét.

Nagyon mulat-ságos kis majom volt s Dinike, miután meggyőződött, hogy a majom nem csip, sem nem harap, hanem engedelmes ártatlan jószág: nagyot kaczagva kapott feléje. Ilyen kedvére való játéka még soha sem volt. Nem is adta ki a kezéből, hanem futott vele ki az udvarra és rángatta hol büszkére, hol alázatosra, és nagyokat neve-

tett hozzá. Ugy is volt az rendjén. Minden jó gyermek örül, ha valami kedves játékszert kap és mert örül neki, meg is szereti.

Idáig ez mind nagyon szép és jó volt és azután még tovább is szép és jó lett volna minden, ha Janika el nem rontja. Még pedig egyszerre sokfélét rontott ám el. Legelőször is a majom-pojáczát.

A DINIKE MAJMA. (Lásd a 348. lapon.)

Mert Janikának is megtetszett a majomka.

— Mutasd csak, hadd lássam, szólta oda kurtán a kicsikéhez.

— Nem adom... az enyém.

Most már Janika kétfélét tehetett. Ha szépen nyájasan szól a kicsikével, aki jó fiucska volt, akkor kezébe kapja a pojáczát s szépen eljátszogatnak együtt. De Janika ezt nem tette. Meg akarta mutatni, hogy ő az erősebbik, annak kell történni, amit ő akar.

— No bizony, majd én sokat kérdem, adod-e vagy sem, mondá gúnyosan. Ha nem adod, elveszem.

Mért is ne tenné? Épen csak ketten vannak ott az udvaron, nem tudja senki. De a kis Dinike nem tágitott. Futni kezdett, csakhogy Janika persze mindjárt utólérte. Ekkor Dinike mind a két kezével megfogta a pojáczát. És Janika is fogta, huzta. Dinike visitott, sikoltott, azután egyszerre csak valami recsenés hallatszott, — megtörtént a baj: a pojácza feje leszakadt. Erre aztán Dinike akkorát sivalkodott, hogy a harmadik szomszédba is elhallatszott. Janikának pedig semmi kedve sem volt többé ott maradni, inkább elfutott.

Azaz csak kezdett futni, mert a kis fiu sikoltozására kiszaladt a mama s egy pillanat alatt látta, megértette az egészet. Janika meghökkenve állapodott meg. Látta, hogy bele vesztett a hatalmaskodásába.

— Csak ne ordított volna olyan nagyot az a haszontalan kis Dini! gondolá titkos bosszúsággal.

De hát biz' az ordított, még most is alig birta a mama lecsöndesíteni. Oda sietett a nénike is, Milike is, mindnyájan látták, megtudták, mi történt. A jó nénike meg is vigasztalta Dinikét.

— Vissza viszem a majmocskát, s a bácsi majd megigazítja; holnap kiküldöm és akkor minden rendben lesz.

Megörült ennek Janika is, mert így hát nincsen semmi baj. De hogy odább akart menni, a mama kézen fogta.

— Nem arra, hé! A te számodra ma délután mást gondoltam.

Az a más valami pedig szomoru valami volt. Janika el nem tudta képzelni, mi lesz vele, mikor a mama erősen fogva a kezét, mindig tovább-tovább ment vele végig a szobákon, mignem eljutottak egy kicsike sötét kamarába.

— Itt csendben gondolkozhatol arról, hogy a nagyobb és erősebb testvér mivel tartozik a kisebbiknek. Ozsonnát ne várj, mert azt nem kapsz. Majd ha ideje lesz lefeküdni, eljön értted a Zsuzsi s akkor kapsz egy kis tejet.

Akárhogy nem akarta hinni Janika, az bizony szóról-szóra mind úgy történt. Az ajtót rácsukták s csak úgy messziről hallotta, mikor a szomszédból megjöttek Palika és Marika; aztán hallotta, mint játszanak, futkosnak vigan az udvaron, mint kaczag a velök mulató kis Dinike. Azután csönd lett s Janika tudta, hogy most ozsonnálak... ott az asztalon a sok pompás sütemény, befőtt és más mindenféle jó csemege. Látta, mikor a mama készítette, örült is neki előre. S a csönd után ismét hangzott a mulatozók zaja estig, mikor aztán haza mentek.

Megvolt tehát a vidám délután, el is mult, de Janikának ugyancsak keservesen, másformán, mint a hogy ő gondolta. Eleinte toporzékolt mérgében, aztán sirt sokáig, végre pedig nagy busan elgondolkozott és sohajtozott.

— Magam vagyok az oka, az bizonyos; magam szereztem magamnak ilyen szomorú délutánt vig helyett. De nem is fog ez rajtam többé megessni! Most már tudom, hogy ki mint vet, úgy arat s a ki rosra használja erejét, azt eléri a büntetés.

AFRIKAI UT.

— Két gólyafi története. —

GYERMEKEK! szólt komolyan gólya apa az ő fiaihoz — nemsokára vége lesz a nyárnak s tudjátok, hogy a zord idő beálltával elbucsuzunk innen és Afrika melegebb éghajlatát keressük fel. De egyre még figyelmeztetek benneteket! Az utazás előtt nagy vizsgálat lesz, vajjon ismeri-e mindenki az utat? S a ki nem tudja, az itt marad. Tehát legyetek szorgalmasak s tanuljátok meg jól a földrajzot, mert különben nagy baj lesz.

Ezzel ott hagyá gólya apó az ő fiait és elment az ingoványhoz, magát e nagy hosszú szónoklat után egy kis béka- vagy kígyó-pecsenyével erősíteni. A fiatal gólyák pedig roskedvűen néztek utána.

— Még csak ez kellene! duzzogott az egyik. Ebben a hőségben még tanuljon is a jóra való gólyafi! Majd ha fagy!

— És mire is való ez a nagy tanulás? pörölt a legkisebbik. Kár volna az időt vesztegetni vele. Nézd csak, milyen jól tudok féllábon állni. Ez az igazi tudomány!

Hetek multak s a fiatal gólyák csak nem tanultak semmit, hanem mindig csak

bohóságokon, mulatságon törték a fejüket; játszottak, táncoltak, ugráltak kényök-kedvük szerint; a tanulással pedig édes-keveset törődtek. Minek is? Mikor az olyan unalmas!

Eljött végre a nagy vizsgálat fontos napja! Össze gyültek mind a gólyák egy nagy, szabad réten, hol csupán csak egy magas, hatalmas fa állott. A terepély alatt foglalt helyet a tanár ur; pápaszem volt az orrán, s olyan méltósággal viselkedett, hogy a mi két kis gólyánk, a kiket úgy is nyomott a rossz lelki-ismeret, szinte remegett a félelemtől.

— Háttha mégis baj lenne? töprenkedett az egyik.

— Hm, jaj! búsult a másik.

Végre jelen volt mind, apraja és nagyja. Az öregek nagy körben áltak: a fiatal gólyák a tanár ur előtt sorakoztak, remegéssel várván a kérdéseket. Egészen jól ment minden. A legtöbben jól tanultak, s szép okosan feleltek a kérdésekre, melyek persze mind Afrikára vonatkoztak. Most a mi két kis fiók-gólya barátainkhoz fordult a tanár ur.

— Megmondhatnád-e nekem, fiam, — kérde a nagyobbikat — hová ömlik a Nilus?

Reményilem, köztetek, kis olvasóim, senki sem volt még vizsgálatnál olyan helyzetben, mint ez a lusta kis gólya-gyerek. Habozva, dadogva, de egy csöppet sem kelepelve válaszolt:

— A Ni... a Nilus... lus... Budapestnél a Ti... Tiszába... ba ö... ömlik.

Nagy nevetés követé ezt a feleletet. A pápaszemes tanár fenyegetően tekintett rá a megzavarodott gólyácskára, aztán hátat fordítva neki, öccsét szólítá ki:

— No, kis barátom, mondd meg, hol fekszik Egyiptom?

A másik gólyafi zavarában egyik lábáról a másikra ugrott, s végre így felelt:

— Egyiptom Debreczenben fekszik.

Nagy nevetés zúgott föl erre a válaszra is. Midőn a kelepelő derűtség megszűnt, felállt a tanár ur és komolyan szólt:

— Meg voltam veletek elégedve, fiaim. Mindnyájan, ezt a két lustát kivéve, jól tanultatok. Térjetez fészkeitekbe pihenni, mert holnap kora reggel indulunk. Majd Afrikában jutalmul a legizletesebb békapecsenyét kapjátok. — Ti veletek pedig — fordult korholással a két kis gólyához, akik leforrázva álltak ott — veletek pedig nem törődöm többé. Minthogy nem tanultatok meg a földrajzot és nem tudtok semmit, itt kell maradnotok; mert soha sem fogtok Afrikába jutni. A lustaság mindig önmagát bünteti meg!

Ezzel szétoszlott a társaság; mindenki pihenni ment, hogy erőt szedjen a holnap hosszu utazásra.

A gólya-papa és a jó gólya-mama pedig nagy szomoruan vett bucsut két fiától; hosszu, piros csőrük hegyéről csak úgy potyogtak a könyük. Hanem biz a két fiu most sem busult valami nagyon. Daczosan fordultak el, s a nagyobbik így szólt:

— Ugyan, hagyjatok békében! Nem maradunk mi itt! Most csak azért is követni fogjuk őket, és bizony még az előtt a vén pápaszemes tanár ur előtt jutunk mi el Afrikába!

Hej, megcsalódtak szegények! Midőn másnap fölbredtek, már nem volt látható egy iczi-piczi gólyácska sem. Mind elrepült, csak a két kis lusta volt a réten. Föl-alá lépdeltek, de bizony már alig akadt egy kis eleség a nádas szélén, mert már kiszáradóban volt s békáék már téli kvártélyra bujtak el a földbe téli álomra.

Mit volt mit tenniök? Itt maradni nem lehet, különben megfagynak a zord tél alatt; hát csak repülni kezdtek, egymást biztatva:

— Mégis eljutunk mi még Afrikába!

S repültek folyton éjjel-nappal, csak néha pihenve meg. Midőn már heteken át hónapig repültek, egyszerre csak partot átnak.

— Ez Afrika! Itt van Afrika! kiáltanak örvendezve. De már oly fáradtak voltak, hogy kimerülve fordultak hanyatt a földre, és midőn magukhoz tértek, nagy rémületökre azt vették észre, hogy kalitkában vannak s előttük áll két kontyos kínai bámuló arcczal s hevesen vitakozva: vajjon hogyan kerülnek ezek a gólyák ide Kinába? Találgatták, gondolkoztak, de arra csak nem jöttek rá, hogy azért jutottak ide Kinába a golyó gólyák, mert lusták voltak, nem akartak tanulni s így nem ismerték az Afrikába vezető utat.

Bizony, nem is szabadultak meg többé szegények, mert eleven gólya Kinában nagy ritkaság; a kalitkában, hová a császár parancsára dugták őket, kettesben busulhatnak most és bánhatják lustaságukat.

Eisenstädter Anna.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet 20-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Ezer egy éj.

Helyesen fejtették meg: Szily Irma, Haraszi Vilma, Uferbach Gizella, Tarnai Béla, Kaltneker Györgyike, Deáky Attila, Auer Margit, Freund Gyula, Máder testvérek, Reinitz Béla, Vermesy Juliska, Schillinger Margit, Brüll Fülöp, Klein Tóni, Schlichter Emma, Bende Janika, Kiszely Lehel és Nuezi, Bogyó Erzsike, Wechsler Iván, Beöthy Margit, Brüll Elli, Farkas Etel, Gizella és Vilma, Ritter Sanyi és Lala, Singer Irma és Károly, Führer Ilona, Tusák Angyal, Lehoczky Margit, Wolfinger Elza, Malter Margit és Imre, Dániel Tibor, Rothschnek Róza, Feischl Irma és Jenő, Halácsy testvérek, Schwartz Áron, Posztóczky Margit, Kelemen Ilonka, Beck Blanka, Patay Tibor, Sonnenfeld Teréz és Fannika, Bárány Katicza, Onory Béla, Puteáni Zdenko, ifj. Szilágyi Imre, Pál Gizike, (kinek az írása? F. b.) Villányi Aranka, Brüll Hugó és Imre, Horváth Jolán, Roheim Ilona és Irénke, Bernáth Olga, Schlesinger Felix, Szász Gabrielle, Mihaelis Aranka és Ilona, Kenessey Nelli, Dörögyd Tóni, Kiss Paula, Bernáth Dezső, Zipser Kornélia, Regina és Árpád, Wodiáner Olga, Wetzel György, Király Mariska és Erzsike, Moesz Etelka és Iza, Schlichter Misi.

Forgó bácsi postája a jövő számban.